

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: R. Ž.
bytem X

zastoupen Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou
sídlem Josefská 504/8, Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. KUOK 130829/2020, sp. zn.
KÚOK/106286/2020/OMPSČ-P/7230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. KUOK 130829/2020, sp. zn. KÚOK/106286/2020/OMPSČ-P/7230 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Konice, Odboru vnitřních věcí, ze dne 4. 8. 2020, č. j. PRR 16/2019, sp. zn. OVV 22/2019 MAL/38 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měl úmyslně dopustit tím, že dne 26. 12. 2018 v 20:20 hod. v rodinném domě č. p. X v obci H. Š. fyzicky napadl svoji ženu L. Ž. (dále též „manželka“), a to úderem otevřenou dlaní na tvář a způsobil jí uštípnutí skloviny na třech zubech – dvojky vlevo nahoře, trojky vlevo dole a dvojky vpravo dole. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval posouzením důvodnosti podaného odvolání. K tomu předně uvedl, že prvostupňový orgán zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl výslech obou zúčastněných osob, tedy žalobce a jeho manželky. Naopak příslušný správní orgán nepřistoupil k provedení důkazu svědeckou výpovědí nezletilých dětí, a to s ohledem na jejich nízký věk. Kromě toho byly pokladem pro rozhodnutí lékařské zprávy, které byly ve vazbě na následky fyzického napadení doloženy.
4. V této souvislosti žalovaný doplnil, že jednání žalobce spočívající v udeření jeho manželky otevřenou dlaní do tváře bylo spolehlivě prokázáno, přičemž koresponduje rovněž s tím, co bylo žalobcem během ústního jednání uvedeno. Předcházející fyzické napadení ze strany manželky naopak nebylo nijak doloženo. V tomto směru nelze podle žalovaného vycházet z příslušných úředních záznamů, protože jsou v nich pouze zprostředkovány informace o tom, jak měly nezletilé děti celý incident vnímat a popisovat, aniž by byly ve věci vyslechnuty, protože to jejich věk neumožňuje. Nelze navíc opomenout, že žalobce se sice odvolává na obsah úředního záznamu, podle kterého měly děti popisovat žďuchání a kopání ze strany manželky, ale přitom sám uvedl, že děti měly předtím odejít do chodby za dveře, takže nic neviděly. Jeho skutková verze proto vykazuje rozpory.
5. Žalovaný je navíc toho názoru, že ani prokázání předcházejícího (agresivního) chování manželky by žalobce nevyvinilo, resp. neospravedlňovalo by její následné udeření

otevřenou dlaní do tváře. Z výpovědi žalobce ostatně vyplývá, že se ho manželka snažila mlátit, ale nedosáhla na něj, čehož si musel být vzhledem k jejich výškovému rozdílu vědom. Reakci žalobce by proto bylo třeba v kontextu jím uplatněné skutkové verze hodnotit jako nepřiměřenou, popř. mající spíše charakter odplaty za předchozí útok, nikoliv jeho odvracení.

6. Stejně tak žalovaný považoval za dostatečně prokázanou příčinnou souvislosti mezi udeřením do tváře a poškozením zubní skloviny manželky, což vyplývá nejen z její výpovědi, ale také z lékařské zprávy od zubní lékařky, která byla ve vazbě na posouzení povahy a rozsahu poškození chrupu vyhotovena s přiměřeným časovým odstupem. Prvostupňový orgán pak postupoval správně, pakliže dovedl zavinění žalobce ve formě úmyslu, protože musel vědět, že jeho jednání může výše uvedené následky způsobit a byl s nimi tedy srozuměn.
7. Co se pak týče odvolacích námitek, žalovaný předně zdůraznil, že úřední záznamy PČR mají ve vazbě na zjišťování skutkového stavu pouze podpůrný charakter a správním orgánu poskytují rovněž předběžnou informaci o tom, zda je potřeba některé osoby v řízení vyslechnout jako svědky. Současně žalovaný doplnil, že poškození chrupu manželky má věcnou a časovou souvislost s napadením ze strany žalobce, přičemž ho lze zjistit až odborným vyšetřením. Spojitost úderu a poškození chrupu dále nelze úspěšně zpochybnit pouze nepodloženým tvrzením žalobce ohledně celkově špatného stavu chrupu jeho manželky. Podstatné není ani to, že zubní lékařku primárně vyhledala z jiných důvodů.
8. Závěrem žalovaný doplnil, že žalobce sice během ústního jednání navrhl zastavení přestupkového řízení pro neúčelnost, ale svůj návrh nijak neupřesnil ani nedoložil. Naopak až s několikaměsíčním odstupem poukázal na vydání trestního rozsudku v jiné právní věci, jehož písemné vyhotovení správním orgánu předložil až v rámci doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle žalovaného je nicméně třeba posuzovat jednání žalobce jednotlivě, tedy ve vazbě na individuální okolnosti případu. Zastavení řízení z důvodu neúčelnosti je navíc na uvážení správního orgánu, přičemž žalovaný nevidí důvodu k tomu, aby bylo tímto způsobem v odvolacím řízení postupováno.

III. Žaloba

9. Žalobce předně namítal, že žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí v zásadě ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu, které nemají v provedeném dokazování oporu, aniž by odvolací námitky dostatečně vypořádal.
10. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že žalovaný nesprávně vycházel z toho, že skutková verze žalobce ohledně napadení ze strany manželky nevyplývá z obsahu spisové dokumentace. Současně žalovaný aproboval postup prvostupňového orgánu, který posuzoval příčinu poškození chrupu manželky, ačkoliv tato okolnost nevyplývá z lékařské zprávy, která byla v řízení doložena.
11. Kromě toho žalobce namítal, že všechny důkazy mají v přestupkovém řízení stejnou váhu a nelze automaticky vycházet z toho, že úřední záznamy jsou pouze podpůrným podkladem pro rozhodnutí. Podle názoru žalobce jsou právě úřední záznamy podstatným důkazem, protože zachycují vyjádření dotčených osob k průběhu celé události

bezprostředně po příjezdu příslušníků PČR, tedy v době, kdy nebyl dán prostor k tomu, aby byly výpovědi účelově zkreslovány.

12. Z úředního záznamu ze dne 26. 12. 2018 pak spolehlivě vyplývá, že žalobce byl nejprve napaden svoji manželkou, jak výslovně potvrdily obě nezletilé děti. Danou skutečnost nelze bagatelizovat s odkazem na povahu úředního záznamu, neboť byl pořízen orgánem veřejné moci, a to při výkonu jeho pravomoci. Stejným způsobem lze poté argumentovat ve vztahu k úřednímu záznamu ze dne 26. 12. 2019, neboť rovněž zachycuje, jak obě děti konflikt mezi svými rodiči vnímaly a popisovaly. Pokud měl správní orgán o vypovídající hodnotě úředních záznamů pochybnosti, mohl předvolat k podání svědecké výpovědi samotné policisty, což neučinil.
13. Na základě výše uvedeného nelze dospět k závěru, že žalobce úmyslně napadl svoji manželku, protože jednal v mezích nutné obrany, když pouze odvracel trvajících útok na svoji osobu, a to v důsledku nezvladatelného jednání manželky. Stejně tak nebyla podle žalobce prokázána souvislost mezi úderem do tváře a poškozením chrupu jeho manželky. Žalovaný v tomto směru učinil závěr bez ohledu na stanovisko ošetřující zubní lékařky, která nebyla schopna příčinu poškození zubů identifikovat. Správní orgán však není na rozdíl od zubního lékaře kompetentní k tomu, aby mechanismus poškození chrupu odborně posuzoval.
14. Závěrem žalobce namítal, že marně navrhoval zastavení přestupkového řízení pro neúčelnost, a to v důsledku nabytí právní moci rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 1 T 48/2019 (dále jen „trestní rozsudek“), ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2020, č. j. 8 To 449/2020-167 (dále jen „odvolací trestní rozsudek“), kterým mu byl uložen peněžitý trest v celkové výši 10 000 Kč. Žalobce doložil trestní rozsudek až v době, kdy mu byl znám výsledek odvolacího řízení v dané věci. Prvostupňový orgán však na návrh žalobce adekvátně nezareagoval, což nenapravil ani žalovaný v rámci rozhodování o opravném prostředku, přestože pokuta uložená žalobci v přestupkovém řízení je vedle peněžitého trestu uloženého v trestním řízení bezvýznamná. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče argumentace žalobce, ta je podle žalovaného založena na dezinterpretaci odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly úřední záznamy označeny za podpůrné podklady, což žalobce ve vztahu k ostatním důkazům nijak nerozlišuje. Stejně tak žalovaný nezpochybňoval stanovisko zubní lékařky tím, že s lékařskou zprávou pracoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Byl to naopak sám žalobce, kdo vyslovil odborný závěr, že poškození chrupu manželky nemělo s úderem do tváře žádnou souvislost. Jednotlivé námitky pak byly v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány, a to včetně návrhu žalobce na zastavení řízení. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. Na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které zejména uvedl, že neopomíjí žádný z provedených důkazů, ale pouze je navzájem konfrontuje. Na základě toho pak lze

podle jeho názoru zpochybnit skutkové závěry správních orgánů, které naopak bagatelizují význam úředních záznamů pro zjišťování skutkového stavu a současně nekriticky akceptují skutkovou verzi manželky. Stejně tak vycházejí z lékařské zprávy, která však nepotvrzuje, že by bylo poškození chrupu manželky způsobeno úderem ze strany žalobce. Ten jednal v mezích nutné obrany, která protiprávnost skutku vylučuje. Za dostatečné vypořádání návrhu žalobce na zastavení řízení nelze považovat žalovaným uvedenou skutečnost, že související odsouzení bylo upřesněno a doloženo až v průběhu odvolacího řízení. Žalobce proto na podané žalobě setrval.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznam ze dne 26. 12. 2018, úřední záznam o incidentu se znaky domácího násilí vyhotovený téhož dne, lékařské zprávy ze dne 28. 12. 2018 a ze dne 25. 1. 2019. Dále je součástí spisové dokumentace rovněž záznam o udělení souhlasu manželky se zahájením přestupkového řízení.
18. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 9. 5. 2019. Z protokolu o ústním jednání (projednání přestupku) vyplývá, že byl proveden důkaz lékařskými zprávami, které zachycují výsledky vyšetření manželky poté, co mělo dojít k fyzickému napadení ze strany žalobce.
19. Sám žalobce k věci vypověděl, že v rozhodný den byl spolu s manželkou a dětmi na návštěvě u svojí babičky, která měla slovní konflikt s manželkou ohledně toho, do jaké školky děti docházejí. Následně se měla manželka žalobce urazit a vzteklá odejít domů se svojí dcerou. Když poté žalobce přišel domů se synem, měla na něj manželka křičet za použití vulgárních výrazů, a to ve vazbě na věci, které měl předtím vykládat své babičce. Současně měla do žalobce začít strkat a snažit se ho vytlačit do zádveří. V mezidobí měly přijít děti, v důsledku čehož se manželka žalobce uklidnila. Jakmile však odešly za dveře do chodby, začala manželka do žalobce žduchat a kopat, přičemž ho vybízela k tomu, aby ji zmlátil. Žalobce jí dal symbolickou facku, protože byla hysterická a snažila se ho rovněž praštit, ačkoliv na něj nedosáhla. K položeným dotazům poté žalobce zejména uvedl, že jeho záměrem bylo, aby se manželka uklidnila. Z hlediska tělesných parametrů dále žalobce upřesnil, že měří 186 cm a váží 105 kg.
20. Manželka vypověděla, že žalobci nenadávala ani do něj nekopla. Vzájemná hádka měla vzniknout proto, že odmítala změnit své stanovisko ohledně pracovní činnosti a místa, kam chodí jejich děti do školky. Během hádky měl žalobce manželku chytnout za ruku a druhou (pravou) rukou ji udeřil dlaní do tváře a na spánek. V důsledku toho jí zvonilo v uchu a cítila, jak se jí v puse drolí zuby. Poranění tří zubů mělo být následně potvrzeno rovněž ze strany zubní lékařky, která konstatovala, že poškození muselo být způsobeno velkou ránou. Současně manželka vyloučila, že by měla se se zuby vážné problémy, přestože chodí na pravidelné prohlídky. Ke své výšce a váze dále manželka uvedla, že měří 169 cm a váží 70 kg.
21. Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 29. 8. 2019, č. j. PRR, 16 2019, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Dané rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. KUOK 23981/2020, neboť žalobci nebylo řádně sděleno obvinění, a to ve vazbě na míru

zavinění. Z toho důvodu prvostupňový orgán nařídil další ústní jednání na den 15. 7. 2020, během kterého žalobce zopakoval, že svoji manželku úmyslně nenapadl, ale pouze reagoval na její agresivní chování. Současně v obecné rovině navrhl, aby bylo přestupkové řízení zastaveno, neboť skutek není přestupkem, popř. proto, že vedení daného řízení je neúčelné.

22. Prvostupňový orgán poté přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce blanketně odvolal. V rámci doplnění svého odvolání mimo jiné doložil již uvedený trestní rozsudek, kterým byl uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku (poškozenou byla manželka a její matka) a byl mu původně uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen se zkušební dobou v délce 1 roku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
24. Žaloba **není důvodná**.
25. V rámci jednotlivých námitek žalobce brojil proti postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení provedených důkazů. V tomto ohledu namítal preferenci výpovědi manželky a současnou bagatelizaci důkazní hodnoty úředních záznamů, které potvrzují skutkovou verzi žalobce, že jednal v mezích nutné obrany, když pouze reagoval na agresivní chování a napadení ze strany své manželky. Kromě toho správní orgány bez odborných znalostí dovodily příčinnou souvislost mezi jednáním žalobce a poškozením chrupu manželky, aniž by takové závěry vyplývaly z lékařských zpráv, které byly do správního spisu založeny. Žalovaný navíc dostatečně nerefletoval návrh na zastavení přestupkové řízení z důvodu neúčelnosti, a to ve vazbě na trestní odsouzení žalobce v jiné věci.
26. Krajský soud předně uvádí, že úřední záznam sepsaný policií na místě je způsobilým důkazním prostředkem, přestože má ve vztahu k jiným důkazům toliko podpůrný charakter, protože tak nemůže sám o sobě obstát jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí o přestupku. Na tom nic nemění ani nepřipustnost provedení důkazu úředním záznamem o podání vysvětlení podle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Dané ustanovení totiž nelze v rozporu s jeho účelem a jazykovým zněním analogicky vztahovat na jiné druhy úředních záznamů či další součásti policejní dokumentace (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 – 19, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, nebo ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 – 36; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Prvostupňovému orgánu proto v zásadě nic nebránilo v tom, aby dočtené úřední záznamy jako důkaz provedl a následně s nimi pracoval zejména ve vazbě na hodnocení přesvědčivosti a věrohodnosti výpovědi žalobce a manželky, které se v popisu skutkového děje rozcházely. Přihlédnout je však nutné také k tomu, že úřední záznam nepopisuje to, jak celou situaci vnímali svými smysly policisté, kteří úřední záznam sepsali (v době spáchání přestupku se na místě nenacházeli), ale pouze reprodukuje to, co policistům měly sdělit nezletilé děti žalobce. Krom podpůrného charakteru úředního záznamu je proto

třeba zohlednit, že nepředstavuje přímé vyjádření policistů, ale pouze reprodukci vyjádření jiných osob tak, jak je policisté vnímali, což jeho důkazní hodnotu dále oslabuje.

28. Ačkoliv není předmětem sporu, že žalobce svoji manželku otevřenou dlaní do obličeje udeřil, což ostatně během ústního jednání výslovně potvrdil, nepanuje shoda na tom, zda tak učinil svévolně nebo v nutné obraně, resp. v reakci na agresivní chování jeho manželky. Podle názoru krajského soudu však není v tomto směru podstatné, zda nezletilé děti žalobce celý incident skutečně viděly či nikoliv, popř. zda ho v rámci svých omezených rozlišovacích a hodnotících schopností policistům a následně matce žalobce popsaly tak, jak je uvedeno v úředních záznamech, tedy jako vzájemnou hádku či fyzický konflikt obou rodičů. Ačkoliv by v takovém případě vyznělo jejich vnímání celé události spíše ve prospěch skutkové verze žalobce než manželky, nelze bez dalšího dospět k závěru, že by to žalobce ze spáchání přestupku vyvinilo, resp. že by bylo na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch obviněného.
29. Zdejší soud se totiž ztotožňuje se správními orgány v tom, že k naplnění skutkové podstaty přestupku by došlo i za předpokladu, že by se skutkový děj odehrál tak, jak ho ve své výpovědi popisoval sám žalobce. Ten totiž uvedl, že mu měla manželka nadávat a fyzicky ho napadat. Konkrétně hovořil o tom, že se ho manželka snažila vystrčit do zádveří, kopala do něj a snažila se ho rovněž udeřit, ačkoliv na něj nedosáhla. Z toho důvodu ji žalobce měl podle svých slov dát výchovnou facku, aby se uklidnila.
30. Podle § 25 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), platí: *„Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.“* Ve druhém odstavci citovaného ustanovení je pak stanoveno, že: *„Nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.“*
31. Pakliže by tedy zdejší soud vyšel ze skutkové verze žalobce, lze jeho reakci na údajné (agresivní) chování manželky považovat za zcela zjevně nepřiměřenou, čímž nedošlo k naplnění jedné z obligatorních podmínek pro aplikaci institutu nutné obrany, jakožto okolnosti vylučující protiprávnost. V tomto ohledu je totiž nutné vzít do úvahy všechny okolnosti případu, mezi které vedle způsobu případného útoku nepochybně patří také tělesná konstituce obou účastníků konfliktu, tedy jak žalobce, tak jeho manželky. V řízení poté vyšlo najevo, že je mezi nimi dán poměrně výrazný výškový a váhový rozdíl, což se ostatně projevilo v tom, že manželka na žalobce „nedosáhla“ ve chvíli, kdy se ho měla snažit udeřit.
32. Sám žalobce ostatně během ústního jednání popisoval celou situaci způsobem, že udeření manželky otevřenou dlaní do obličeje mělo mít spíše „výchovný charakter“, což jeho vnímání útoku jako reálné hrozby z povahy věci výrazně oslabuje. K tomu je vhodné doplnit, že tzv. facku nelze obecně považovat za typický způsob obrany proti fyzickému napadení, natož za předpokladu, kdy žalobce disponuje výraznou výškovou a váhovou převahou, pročez tak mohl popisované chování manželky usměrnit jiným (nenásilným) způsobem. Ačkoliv krajský soud nevyklučuje, že žalobce mohl jednat částečně impulzivně, nijak ho to odpovědnosti za přestupek nezabavuje. S ohledem na své tělesné dispozice musel být pak přinejmenším srozuměn s tím, že nečekaný úder na tvář jiné osoby, byť otevřenou dlaní, může mít za následek újmu na zdraví, ať už většího nebo menšího rozsahu.

33. Krajský soud je dále toho názoru, že byla spolehlivě prokázána rovněž souvislost mezi jednáním žalobce (udeřením manželky otevřenou dlaní do obličeje) a vznikem újmy na zdraví, spočívající v poškození části zubní skloviny. Správní orgány v tomto směru vycházely zejména z opatřených lékařských zpráv, prostřednictvím kterých bylo poškození chrupu krátce po celém incidentu odborně zjištěno. V této souvislosti je nicméně nutné posoudit, zda byla mezi tímto následkem a jednáním obviněného dána příčinná souvislosti. Krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že takový závěr z lékařských zpráv bez dalšího nevyplývá, protože vyjma tvrzení manželky neobsahují informace o mechanismu vzniku poškození.
34. Na druhou stranu musí být vzata do úvahy nejen časová souvislost mezi spácháním přestupku a zjištěním újmy na zdraví (první vyšetření a zjištění nálezu již dva dny po incidentu), ale také skutečnost, že ani jedna z lékařských zpráv poškození zubní skloviny vlivem mechanického poškození nevylučuje, přestože byly zpracovány přímo ve vazbě na uváděné napadení. I bez odborných znalostí lze navíc dospět k tomu, že silnější úder do tváře může mít za následek prudké skousnutí či vzájemné skřípnutí zubů, v důsledku čehož může dojít k jejich odštípnutí či jinému (povrchovému) poškození. V tomto ohledu je pak vhodné připomenout, že zubní lékařka je se stavem chrupu manželky jako své pacientky dlouhodobě obeznámena, aniž by její zdravotní stav negativně hodnotila, natož aby připustila, že výše uvedené poškození zubů mohlo být způsobeno samovolným „drolením“ zubní skloviny. Nejsou tedy dány důvodné pochybnosti o tom, že újma na zdraví manželky byla způsobena mechanickým poškozením, které lze s ohledem na věcnou a časovou souvislost spojit s jednáním, které je žalobci kladeno za vinu.
35. Závěrem krajský soud nepovažuje za důvodnou ani námitku brojící proti nezohlednění návrhu žalobce na zastavení přestupkového řízení pro jeho neúčelnost podle ust. § 86 odst. 5 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení *správní orgán může usnesením zastavit řízení, jestliže správní trest, který lze za přestupek uložit, je bezvýznamný vedle trestu, který byl obviněnému uložen za jiný skutek v trestním řízení.*
36. Předně je nutné vycházet z toho, že dané ustanovení nezakotvuje povinnost, ale toliko možnost správního orgánu zohlednit význam trestu uloženého v trestním řízení pro jiný skutek. Žalobce si nemůže z podstaty věci zastavení přestupkového řízení nárokovat, tedy automaticky předpokládat, že mu bude uložení trestu za spáchání jiného (trestného) činu ku prospěchu. Nezákonnost napadeného rozhodnutí proto nelze dovozovat pouze z toho, že žalovaný ve vazbě na stádium správního řízení a povahu přestupkového jednání žalobcem až dodatečně navrhaný způsob vyřízení věci neakceptoval. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí je podstatné, že žalovaný se s návrhem žalobce vypořádal, byť spíše minimalistickým způsobem – upozornil na to, že na zastavení řízení není právní nárok, žalobce návrh uplatnil až v odvolacím řízení a uložený správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč není vedle trestu za jiný skutek trestním řízení bezvýznamný. S poslední částí tohoto odůvodnění se krajský soud zcela ztotožňuje. Sankci, kterou lze za přestupek žalobce uložit ve výši až 20 000 Kč, není možné vedle peněžitého trestu ve výši 10 000 Kč uloženého v trestním řízení hodnotit jako bezvýznamnou ve smyslu § 86 odst. 5 zákona o přestupcích.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2022

Mgr. Filip Skřivan, v.r.
samosoudce